

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1820/2021
30.09.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступа старалац ББ из ..., чији је пуномоћник Милица Радовановић, адвокат у ..., против тужене Републике Србије, Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4071/19 од 22.06.2020. године, у седници већа од 30.09.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 4071/19 од 22.06.2020. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 10613/17 од 16.01.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати на име изгубљене зараде за период од 01.02.2003. до 30.09.2017. године износ од 4.716.171,39 динара са законском затезном каматом на појединачне износе како је наведено у изреци; ставом другим изреке одбијен је део тужбеног захтева на име изгубљене зараде за период од 01.09.2001. године до 31.01.2003. године у износу од 147.280,00 динара са законском затезном каматом на појединачне износе како је наведено у изреци; ставом трећим изреке обавезана је тужена да тужиоцу на име месечне ренте исплаћује износ од 39.340,99 динара до 5. у месецу за претходни месец, усклађен са ценом за рад на мало у Републици Србији почев од 31.10.2017. године па убудуће док за то постоје законски услови; ставом четвртим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка у износу од 573.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 4071/19 од 22.06.2020. године одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у првом, трећем и четвртм ставу изреке и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 117.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а одбијен је захтев тужиоца за исплату законске затезне камате на трошкове поступка од пресуђења до извршности и захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка.

Тужилац је благовремено поднео одговор на ревизију.

Одлучујући о ревизији на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању утврђеном након отварања расправе пред другостепеним судом, тужилац је рођен ... године и завршио је основну школу. Као припадник Војске Југославије ВП .../... ... био је учесник рата на Косову у периоду од 25.03.1999. до 23.06.1999. године. Пре учешћа у рату тужилац није имао здравствених проблема. Тужиоцу је због лошег здравственог стања у августу 2001. године у КБЦ „Др Драгиша Мишовић“ постављена дијагноза ... и преписана терапија, а од 2004. године се лечио у Клиници за прихијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“.

На основу налаза и мишљења вештака медицинске струке утврђено је да је тужилац оболео од акутне психозе са шизофреном сликом (...). Основни облик болести се манифестовао 31.08.2001. године, а коначну дијагнозу је поставила Војно лекарска комисија 05.10.2004. године. Између обољења тужиоца и учешћа у рату на Косову постоји узрочно-последична веза, при чему на настанак обољења нису утицали ендогени фактори. Умањење радне способности код тужиоца износи 100% почев од 2001. године.

Решењем Другог општинског суда у Београду Р 43/08 од 16.10.2008. године тужилац је делимично лишен пословне способности у домену бриге о сопственом здрављу и заступању пред судом и другим државним институцијама ради остваривања својих права и интереса. Решењем Градског центра за социјални рад, Одељење Чукарица, од 05.12.2008. године тужиоцу је за старатеља одређена мајка ББ.

На основу налаза и мишљења вештака економско-финансијске струке утврђено је да изгубљена зарада тужиоца у периоду од 01.02.2003. године до 30.09.2017. године износи 4.716.171,39 динара, а номинални износ месечне ренте по ценама на дан вештачења износи 39.340,99 динара.

Према становишту другостепеног суда, тужиочево потраживање у периоду од 01.02.2003. године до 30.09.2017. године, према члану 376. ЗОО, није застарело јер је коначна дијагноза тужиоцу постављена 05.10.2004. године, а тужбом од 28.02.2006. године је захтевао исплату ренте. Висина штете утврђена је на основу налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке према којем би тужилац, имајући у виду пол, образовање и пребивалиште, остваривао месечну зарату у висини 81,6 % од просечне месечне зараде свих запослених у Републици Србији.

Ревизијске наводе којима се оспоравају чињенице утврђене на основу налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке, Врховни касациони суд није

разматрао јер, према члану 407. ЗПП, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање није разлог за изјављивање ревизије.

Нису основани ревизијски наводи којима се указује на погрешну примену материјалног права из члана 376. ЗОО јер је рок застарелости за потраживање на име накнаде изгубљене зараде требало рачунати у односу на 17.03.2011. године када је такав захтев постављен у овој парници. Тужбом од 28.02.2006. године је захтевана исплата ренте у смислу члана 195. става 2. ЗОО због неспособности за рад настале услед учешћа у рату на Косову. На рочишту од 17.03.2011. године тужилац је из истог чињеничног основа захтевао исплату изгубљене зараде од 1999. године до вештачења, а надаље исплату ренте. У конкретном случају изгубљена зарада и рента представљају истоветно потраживање из члана 195. става 2. у вези члана 189. става 3. ЗОО јер су засновани на истом чињеничном и правном основу, а једина разлика је у начину исплате. Стога је рок застарелости из члана 376. става 1. ЗОО и за накнаду штете у виду изгубљене зараде прекинут подношењем тужбе, па је побијаном пресудом тужиоцу правилно досуђена накнада изгубљене зараде за период од 01.02.2003. до 30.09.2017. године, а од 31.10.2017. године па надаље рента. Сходно наведеном, побијаном пресудом је правилно примењено материјално право из чланова 195. става 2, 189. става 3. и 376. става 1. ЗОО.

Врховни касациони суд је, применом члана 414. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић